

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/23/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3121010118
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 04. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tóth
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2021:3121010118.1

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tótha a sudcov JUDr. Jozefa Janíka a JUDr. Michala Antalu, v trestnej veci proti obžalovanému Q. S., nar. XX.XX.XXXX v H., bytom P. nad B., V. XXX/XX, t. č. vo výkone väzby v ÚVV Ilava, pre prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, na verejnom zasadnutí konanom dňa 15. apríla 2021 prejednal odvolania prokurátora a obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 26. februára 2021, sp. zn. 0T/2/2021 a jednomyselne takto

rozhodol:

I. Podľa § 321 ods.1 písm. d), ods.2 Tr.por. z r u š u j e s a v napadnutom rozsudku výrok o treste prepadnutia veci - zaisteného kuchynského noža.

II. Podľa § 319 Tr.por. sa odvolanie prokurátora z a m i e t a , pretože nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu v Trenčíne zo dňa 26. februára 2021, sp. zn. 0T/2/2021, bol obžalovaný Q. S. uznaný vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že

dňa 31.01.2021 v čase o 20.45 hod. v byte č. XX, na prízemí bytového domu na adrese I. I., štvrť W. XXX/XX, počas slovnej hádky v obývacej izbe, chytil dlaňou jednej ruky ústa a nos svojej družke poškodenej Q. R. a druhou rukou ju chytil za krk z prednej strany, čo ju obmedzovalo v dýchaní, pričom na ňu vulgárne kričal, že si nezaslúži žiť a že ju zabije, po čom sa presunuli do kuchyne, kde obvinený počas vzájomnej hádky zobral z kuchynskej linky kuchynský nôž s čiernou rukoväťou o dĺžkou čepele 15 cm a ten priložil poškodenej ku krku z prednej strany, následkom čoho bola poškodená nútená privolať si pomoc.

Za to bol odsúdený podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2, § 36 písm. l), § 37 písm. m) v spojení s § 39 odsek 2 písm. d) Trestného zákona per analogiam, § 43 Trestného zákona na ďalší trest odňatia slobody v trvaní 4 (štyri) mesiace. Podľa § 48 odsek 2 písm. a) Trestného zákona bol na výkon trestu odňatia slobody zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci - zaisteného kuchynského noža.

Citovaný rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože v zákonnej lehote proti výroku o treste podali odvolania jednak prokurátorka v neprospech obžalovaného, ale i obžalovaný odvolanie proti výroku o treste vo svoj prospech.

Prokurátorka v odôvodnení odvolania vytýkala súdu prvého stupňa, že v prospech obžalovaného nesprávne aplikoval ustanovenie § 36 písmeno 1) Trestného zákona a rovnako ustanovenie § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona. Poukázala na to, že obžalovaný Q. S. bol v minulosti opakovane trestne stíhaný a odsúdený (4 krát). Naposledy bol dňa 15.03.2019 pod sp. zn. 6T 159/15 Okresným súdom Trenčín uznaný vinným za spáchanie trestného činu podľa § 212 ods. 1, ods. 4

písm. b) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody podmiennečne na tri roky, so skúšobnou dobou v trvaní troch rokov do 06.02.2022 s probačným dohľadom, teda prejednávany skutok spáchal v skúšobnej dobe a zároveň má obžalovaný v priestupkovom registri evidovaných spolu 33 priestupkov. Ani predchádzajúce odsúdenia nezabránili obžalovanému, aby sa zdržal ďalšieho nezákonného protiprávneho, už násilného konania voči jemu najbližším osobám. Obžalovaný priznal svoju vinu až pred začatím procesu dokazovania na hlavnom pojednávaní, nepochybne tak konal v snahe získať benefit a to možnosť uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Svoje konanie, jeho závažnosť, či prípadne možné následky popieral a to v domnení, že neexistuje iný priamy svedok skutku ako je práve svedkyňa poškodená. Až hrozba výpovede svedkyne H. B. primäla obžalovaného svoj postoj ku spáchanému skutku zmeniť, priznať sa a dosiahnuť uloženie nižšieho trestu. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nie je možné aplikovať ustanovenie § 36 písmeno 1) Trestného zákona a rovnako ani § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti predpokladá úprimnú snahu po náprave a nesmie byť vykonané len formálne, pod ťarchou usvedčujúcich dôkazov. Pre úprimnú ľútosť sa vyžaduje kvalitatívne vyšší prejav vnútorného postoja páchatel'a k trestnému činu na základe postoja po čine a nie prejavenie ľútosť nad jemu hroziacim trestom. Vyhlásenie viny obžalovaným podľa § 257 odsek 1 písm. b) Trestného poriadku nie je dôvodom na ukladanie trestu na spodnej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby. Poukázala tiež na závažnosť konania obžalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené má za to, že pri vyhodnocovaní dôkazov potrebných pre uloženie trestu sa Okresný súd v Trenčíne nevysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie. Preto navrhla, aby krajský súd podľa § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý výrok o treste a sám rozhodol podľa § 322 odsek 3 Trestného poriadku tak, že obžalovanému uloží podľa § 360 odsek 2 Trestného zákona s prihliadnutím na § 37 písmeno m) Trestného zákona za použitia § 38 odsek 2, odsek 4, odsek 8 Trestného zákona, § 43 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov s poukazom na § 49 odsek 2 Trestného zákona nepodmiennečne, na výkon trestu ho podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona zaradí do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia a súčasne podľa § 60 odsek 1 písmeno a) Trestného zákona obžalovanému uloží trest prepadnutia veci - zaistený kuchynský nôž.

Obžalovaný v odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje s výrokom o treste a domáhal sa uloženia iného druhu trestu. V doplnených dôvodoch odvolania prostredníctvom obhajkyne uviedol, že uložená sankcia a jej výmera je neprimerane prísna. Taktiež súd nie celkom dostatočne prihliadol na reálny predpoklad nariadenia ďalšieho trestu odňatia slobody, ak súd rozhodne o neosvedčení sa obžalovaného v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia v jeho predchádzajúcej trestnej veci za zločin krádeže podľa § 212 ods. 1, ods. 4 písm. b) Trestného zákona, rozsudkom Okresného súdu Trenčín sp. zn. 6T/159/2015 zo dňa 15.03.2019, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 15.03.2019 a ktorým mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 rokov. Je pravdou, že bol v minulosti súdne trestaný, ale nie pre násilný trestný čin, zakaždým šlo o majetkovú trestnú činnosť. Úprimne ľutuje svoje konanie, avšak na druhej strane si aj uvedomuje svoju zodpovednosť riadne sa starať o svoju družku a dcéru. Z toho dôvodu si nemôže dovoliť ostať bez pravidelného príjmu, čo by v prípade uloženia trestu odňatia slobody reálne hrozilo. Je preto pripravený prijať trest povinnej práce v primeranej výmere, ktorý by vedel osobne vykonávať popri svojej zárobkovej činnosti. S poškodenou, svojou družkou Q. R. sa pomeril, svoje nezhody si vysvetlili a táto je ochotná naďalej tvoriť s obžalovaným pár a vychovávať ich spoločné dieťa. Dodal, že z jeho príjmu sa uhrádzajú všetky výdavky na domácnosť a starostlivosť o spoločné dieťa, poškodená poberá len rodičovský príspevok. Tiež ich spoločné maloleté dieťa potrebuje pri svojej výchove nielen matku, ale aj otca. Poukázal na to, že trest má postihovať iba páchatel'a, tak aby bol zabezpečený čo najmenší vplyv na jeho rodinu a jemu blízke osoby. Túto zásadu tak možno uplatniť napr. práve pri treste povinnej práce. Vzhľadom k tomu je názoru, že uloženie nepodmiennečného trestu odňatia slobody, aj keď vo výmere 4 mesiace, neprimerane postihuje nielen obžalovaného, ale i jeho blízkych. Preto považuje uloženie trestu povinnej práce za trest dostatočný, primeraný, ktorý vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život.

K uloženému trestu prepadnutia veci, zaisteného kuchynského noža, uviedol, že bol uložený v rozpore s ustanovením § 60 ods.4 Trestného zákona, pretože obžalovaný nie je vlastníkom predmetného kuchynského noža, ale jeho vlastníčkou je poškodená Q. R.. Z nijakej konkrétnej skutočnosti (výpoveď obvineného, výpoveď svedka - poškodenej, ani z listinných dôkazov nachádzajúcich sa v spise) nevyplýva, že vlastníkom kuchynského noža je práve obžalovaný.

Vzhľadom k vyššie uvedenému navrhol, aby krajský súd v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o uloženom treste odňatia slobody a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku sám vo veci rozhodol tak, že obžalovanému uloží trest povinnej práce v primeranej

výmere. Súčasne navrhol v zmysle § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku zrušiť napadnutý výrok o treste prepadnutia veci.

Obžalovaný sa prostredníctvom obhajkyne vyjadril i k odvolaniu prokurátorky, pričom nesúhlasí s jej názorom, že okresný súd nesprávne priznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona, teda že obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a tento úprimne oľutoval. Svoje tvrdenie prokurátorka odôvodňuje ničím nepodloženou hypotézou, podľa ktorej obžalovaný priznal svoju vinu až pred začatím dokazovania na hlavnom pojednávaní, kedy mal konať v snahe získať benefit v možnosti uloženia trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby a až hrozba výpovede svedkyne H. B. ho primäla svoj postoj ku spáchanému skutku zmeniť, priznať sa. K citovanému tvrdeniu o hrozbe výpovede svedkyne H. B. uviedol, že ide o tvrdenie účelové a ničím nepreukázané. Na predmetné hlavné pojednávanie sa dostavil už rozhodnutý urobiť vyhlásenie podľa ust. § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný zo spáchania skutku v zmysle obžaloby, o čom svedčí i jeho vyjadrenie zachytené na str. 3 zápisnice o hlavnom pojednávaní, kedy uviedol, že žiada odročiť toto pojednávanie pre neprítomnosť poškodenej z dôvodu, že plánuje urobiť vyhlásenie, že je vinný, avšak chcel by s poškodenou uzatvoriť zmier. Teda bol si dostatočne vedomý, že i v prípade uzatvorenia zmiernosti by musel vyhlásiť, že spáchal skutok, za ktorý je stíhaný. Takéto vyjadrenie dostatočne vyvracia nijak nepodložené tvrdenie prokurátorky o zmene postoja obžalovaného k priznaniu sa ku skutku. Vychádzajúc z uvedených skutočností preto súd prvého stupňa u obžalovaného správne aplikoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Trestného zákona a teda následne aj ust. § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona. Preto odvolanie prokurátorky okresnej prokuratúry navrhol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre zamietnutie odvolaní prokurátora a obžalovaného podľa § 316 ods. 1 Tr. por. a ani dôvody pre zrušenie napadnutého rozsudku podľa § 316 ods. 3 Tr. por., preskúmal na verejnom zasadnutí podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť prokurátorom a obžalovaným napadnutých výrokov rozsudku.

Pokiaľ ide o výrok o vine, súd prvého stupňa postupoval v súlade so zákonom, keď po tom, čo prijal na hlavnom pojednávaní vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por. o vine, uznal obžalovaného vinným z prečinu nebezpečného vyhrážania podľa § 360 odsek 1, odsek 2 písmeno a), písmeno b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písmeno a), písmeno d) Trestného zákona a § 139 odsek 1 písmeno c) Trestného zákona, na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti rozsudku, pretože tento svojím konaním popísaným v skutku naplnil všetky zákonné znaky citovaného trestného činu. Keďže odvolací súd v napadnutom rozsudku vo vzťahu k výroku o vine, ani v postupe súdu predchádzajúcom tomuto výroku nezistil chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania, preskúmal z podnetu podaných odvolaní v zmysle § 317 ods. 1 Tr. por. len výroky o treste odňatia slobody, spôsobe jeho výkonu, treste prepadnutia veci a správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo.

Krajský súd preskúmajúc výroky o treste odňatia slobody a treste prepadnutia veci dospel k záveru, že odvolanie prokurátorky nie je dôvodné a odvolanie obžalovaného je dôvodné len vo vzťahu k výroku o treste prepadnutia veci. Pokiaľ ide o výrok, ktorým bol obžalovanému uložený trest odňatia slobody, okresný súd správne prihliadol na všetky dôležité skutočnosti a zásady, najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, priťažujúce a poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosti nápravy, ale i generálnu a individuálnu prevenciu.

Správne priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť v zmysle § 36 písmeno l) Trestného zákona, keďže sa priznal sa k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a na druhej strane zistil jednu priťažujúcu okolnosť, že už bol pred spáchaním predmetnej trestnej činnosti celkovo 4 krát odsúdený prevažne za majetkovú trestnú činnosť. U prvého odsúdenia sa na neho hľadí, akoby nebol odsúdený, v ďalších prípadoch mu bol ukladaný podmienkový trest odňatia slobody, pričom naposledy bol odsúdený rozsudkom Okresného súdu Trenčín zo dňa 15.03.2019, spisová značka 6T/159/2015, právoplatným dňa 15.03.2019 a bol mu uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 roky s podmienkovým odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu 3 roky za trestný čin zločin krádeže podľa § 212 odsek 1, odsek 4 písmeno b) Trestného zákona. Aktuálne prejednávanej trestnej činnosti sa teda dopustil v skúšobnej dobe podmienkového odsúdenia. Vo vzťahu k priznaniu poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l) Trestného zákona sa krajský súd nestotožnil s argumentom prokurátorky, že by sa obžalovaný priznal až pod ťarchou usvedčujúcej výpovede, poukazuje pritom naopak na argumentáciu obžalovaného

uvádzanú vo vyjadrení, že dokonca ešte pred vyhlásením o vine chcel uzatvoriť s poškodenou zmier, ako vyplýva zo zápisnice o hlavnom pojednávaní, následne urobil vyhlásenie o tom, že je vinný a v záverečnej reči vyjadril ľútosť nad svojim konaním. Na základe uvedeného sa krajský súd stotožnil s okresným súdom nielen pri priznaní poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písm. l) Tr.zák., ale i so záverom, že pri hroziacej sadzbe od 6 mesiacov do 3 rokov, keď obžalovaný svojim vyhlásením o vine napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti, je možné aplikovať ustanovenie § 39 odsek 2 písmeno d), odsek 4 Trestného zákona per analogiam v súlade so stanoviskom trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. júna 2017, sp. zn. Tpj 55/2016 a uložiť trest odňatia slobody pod spodnú hranicu trestnej sadzby a to v trvaní 4 mesiace. Takto uložený trest odňatia slobody zodpovedá aj podľa názoru krajského súdu všetkým kritériám, je zákonný a bude ním splnený jeho účel. Aj keď možno konštatovať, že je trestom miernejším, nie je neprimerane miernym a zohľadňuje i hroziace nariadenia ďalšieho trestu odňatia slobody v trvaní 3 roky. Neušlo pritom pozornosti krajského súdu, že na rozdiel od odvolacích dôvodov, prokurátor na hlavnom pojednávaní navrhol obžalovanému uložiť trest odňatia slobody na 6 mesiacov. Napokon pokiaľ ide o zaradenie obžalovaného na výkon trestu podľa § 48 odsek 2 písmeno a) Trestného zákona do ústavu s minimálnym stupňom stráženia, aj tento výrok je správny a zákonný. Preto odvolanie prokurátorky vo vzťahu k uloženému trestu odňatia slobody krajský súd nepovažoval za dôvodné. Na druhej strane ani odvolanie obžalovaného, ktorým sa domáhal uloženia alternatívneho trestu namiesto trestu odňatia slobody, nepovažoval krajský súd za akceptovateľné. Zákon takýto postup výslovne síce nevylučuje, no je potrebné prihliadnuť na okolnosti spáchaného skutku a jeho závažnosť a napokon aj osobu obžalovaného, na ktorého nedostatočne vplýval už predchádzajúci trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu, keďže aktuálneho skutku sa dopustil v skúšobnej dobe. Preto podľa názoru krajského súdu správne okresný súd obžalovanému ukladal trest odňatia slobody, ktorý je nepodmienečný, s poukazom na ustanovenie § 49 ods. 2 Tr.zák. Krajský súd zistil, že odvolanie obžalovaného je dôvodné len vo vzťahu k uloženému trestu prepadnutia veci. V tomto smere je potrebné súhlasiť s odvolacími námietkami, že takýto trest bol uložený v rozpore s ustanovením § 60 ods.4 Trestného zákona. Okresný súd sa v tomto smere pred uložením tohto druhu trestu nedostatočne zaoberal otázkou, koho vlastníctvom je predmetný nôž. Obžalovaný jeho vlastníctvo popiera a možno sa len domnievať, že tento bol majetkom poškodenej. Keďže však nebolo bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že obžalovaný je vlastníkom predmetného kuchynského noža, krajský súd musel zrušiť napadnutý výrok o treste prepadnutia veci - predmetného kuchynského noža, pre nesplnenie zákonných podmienok uvedených v § 60 ods.4 Tr.zák. Vzhľadom na uvedené potom krajský súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (3:0).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.